

BULLETIN

Společnosti Otokara Březiny

54

Jaroměřice nad Rokytnou
PROSINEC 2010

Zpěv staletími bloudící Otokar Březina

Zpěv staletími bloudící táh naší touhy snem,
ze zahrad, kam jsme nevešli, dech květů roztál v něm,
jak oblak neviditelný se snesl kolem nás
a deštěm vůní, chladnoucí, se v tichých, těžkých tónech třás.

V mlh jeho stínu éterném nás míjel cizí den,
jenž dosud příval růží svých nám nesvál do oken
a lásky srpnem bez konce na naši nivy nezaleh,
však za obzorem vinicím dal zrátí ve svých úpalech.

Zpět staletími bloudící táh naší touhy snem,
tep srdcí, zrychlen Blížením, se v rytmech třásl v něm:
krok Mistrův času po vlnách a sestup svatých vidění
po schodech září měsíčních a v bílých blesků odění.

A tichem našich modliteb se zesílil a hřměl,
jak v tisícerych blankytů by klenby narážel,
a světlá rozkoš, do noci jež z vln mu stoupala,
jak kdyby dnem se rozlila a všechny světy koupala.

— —

ŘEČ NA HROBĚ OTOKARA BŘEZINY V SOBOTU 11. ZÁŘÍ 2010 10.30

Vážení přítomní, drahý Mistře,
je 11. září, den výročí apokalyptického zničení Centra Světového obchodu na newyorském Manhatannu, a to samo nás – u hrobu pěvce kosmických perspektiv naší planety – vybízí k zamyšlení nad naší civilizací. Ale začněme jinak. Jsme tu proto, abychom si připomněli, po jubilejních letech už stočtyřicáté druhé výročí Tvého narození. To je doba dost dlouhá, abychom se tu, v hloučku malém, ale nezanedbatelném, měli nejprve ptát na věc skutečně udivující: Kdo je Otokar Březina, kdo jsi Ty, náš Mistře, a jakým to kouzlem byl prozářen Tvůj světlý zjev, že ještě dnes, osmdesát jedna let po Tvé smrti, jsi pro nás tak přitažlivý – že za Tebou každoročně putujeme a i každý sám častokrát si Tě připomínáme? Vskutku, čím to je, že právě Ty, jako žádná jiná naše osobnost – tu s námi a pro nás žiješ – dávno po smrti – tak plodným druhým životem?

Thema je tedy jasné: druhý život Otokara Březiny a hned s tím otázka? Co asi bys řekl znamení našich dní, na jejichž horizontu výstražně ční memento oněch dvěma blesky s nebe sežehlých newyorských Dvojčat, vtělených symbolů naší rouhačské éry Konzumu a Zábavy, co asi bys řekl, Ty Básník a Mudrc, těmto našim dnům všeobecného – se Spenglerem mluveno – Konce Západu, soumraku kultury, bezpříkladného materialismu a atheismu, naší éře planetární globalisace?

Co myslíme tím druhým životem, vzdor smrti ještě i tady na zemi dál pokračujícím životem, Tvým životem Otokara Březiny, drahý Mistře, je vcelku zřejmé. Uplynul už o celou třetinu Tvého pozemského života delší čas, než který Ti bylo dáno žít zde s námi na zemi, a přece tu s námi jsi, v mnohém živější, ba s odstupem času pročištěnější a srozumitelnější ve svém významu než pro své současníky. Je to bezpochyby i zásluhou činnosti Tvé podivuhodné, mimořádně agilní, věrné a obětavé Společnosti, Společnosti Otokara Březiny, jíž se tu sluší vzdát hold. Jen za poslední své období, po r. 1989, prožila Společnost, hrdinsky vedená v dobách nejhorších zkoušek a útlaku tehdejším svým předsedou, nezapomenutelným Ferdinandem Höfrem, který – souběžně se zasloužilým ředitelem Ladislavem Šabackým – a

ještě i v posledním dvacetiletí, zčásti už v éře svého následníka a syna Mgr. Jiřího Höfra, stačil spolu s ním iniciovat a s námi prožít její neslýchaný vzestup a rozkvět. Za ten ovšem vděčíme i všem členům představenstva, sekretariátu i všem dobrovolným pracovníkům, tak aspoň – jedné za všechny – paní Zoře Ergensové, ale i těm všem dalším činitelům, přátelům a sponzorům, tady a teď už nejmenovaným.

Kromě soustavně zajišťované všestranné činnosti a života Společnosti, vydávání plodného Bulletinu, provozování Březinova Knihkupectví, pořádání bezpočtu setkání a kulturních akcí, vystupuje tu jako nejtrvalejší přínos hlavně mnohonásobně podnícená činnost ediční. Poslední dvacetiletí nás, březinovce, a s námi celý národ, i ty, kteří teprv přijdou, obohatilo nedocenitelně bohatou ediční činností: kromě vydání děl básnickových zejména literaturou sekundární, děl svědečných. A právě z těchto pramenů, nových a nových dosud jen tušených zdrojů a informací, je napájen převydatně onen druhý život O. Březiny, jeho obcování s námi v důvěrnosti takřka fyzické, v míře až dotud nepoznané.

Zde stačí zmínit hlavně převratný přínos čestného předsedy SOB, Prof. Petra Holmana s jeho teprve dnes samozřejmými březiniany: jeho souhrnnou monumentální souhrnnou Korespondencí OB (vydanou v Hostu), s jeho objevem století, Vzájemnou Korespondencí s básníkem a jejími Paměti od Emilie Lakomé; v době zcela nedávné nás PH ohromil i zprávou o nálezů oné skryté, reciproké části snad nejvýznamnějšího Březinova listáře, totiž – dávno za ztracené považovaných – dopisů, jimiž odpovídala na básnickovy listy A. Pammrová. Zatímco Holmanovy převratné edice namnoze zcela mění pohled na onu část jeho soukromí, kde mu bylo dáno setkat se se světem ženy, jsou tu, a vydána byla i další svědectví, z per blízkých mu mužů, jeho stáříka a přítele už od dob mládí, M. Lukšů (Rozsvítíl pro mne) a už předtím ze zápisků zvlášť autentických, pořizovaných v posledním dvacetiletí básnickova života přímo v jaroměřickém soukromí (U Březiny) jeho zvlášť mu blízkým mladším přítelem, ve všech ohledech krásným a pevným člověkem, moravskobudějovickým profesorem Fr. Jechem, jedním z nejmilejších evangelistů Březinových, který sám si svého Mistra vyhledal.

Známe tedy, můžeme dnes O. Březinu znát v mnohém lépe, a namnoze důvěrněji, určitě komplexněji, než jeho současníci. Hle jeden z důvodů, proč tak intensivně pro nás Březina žije svým druhým životem. Ale ptejme se dál, a hlouběji. Z více stran dosvědčovaným důvodem, smyslem pobytu na této zemi, a současně zkouškou, pro kterou jsme sem přišli žít, prohrát nebo obstát, a na jejíž výsledky se nás zeptá Anděl Soudu („Cos udělal se svým životem, to mi rci!“), je Láska a je Poznání. Pokud jde o lásku, a možná právě proto, že její fyzické naplnění vlastně nepoznal, nezůstává náš Mistr v nejhlubším smyslu jistě nic dlužen lidskému rodu a ani nejmenšímu ze svých bližních – a jeho Láska se obrací stejným ohněm i k onomu Nejvyššímu, který ho sem na zem k jeho Dílu povolal. Podobně pokud jde o Poznání: sotva který náš slovesný umělec poznal zákony života a smrti do takových hloubek a souvislostí jako právě on, ať už jako jednotlivé vědní obory zkoumající zanícený laik, moudrý filosof, a ještě moudřejší člověk s životní zkušeností a jasnozřivostí věštce, mistra, proroka.

A přece: to samo není jediným důvodem, proč nás stále znova, stále víc vábí. Přiznejme si: je cosi pythického, cosi z úsměvu Sfingy na jeho tváři, co umožňuje napořád, že se k Březinovi hlásí – jak bylo už za jeho života – duchové protichůdní, které spojuje sice Březinův nepochybný universalismus, osvědčovaný v jeho roli básníka a ještě víc mudrce a Mistra ve službě lidskému rodu, v jeho nepochybné službě planetárnímu, ba kosmickému Řádu – na straně Dobra. Ale jaké vlastně bylo to Dobro, za které se neváhal náš Rytíř, který neustával tam na půlnoční stráži na výspě lidstva i svého, našeho národa bdít, a kde bylo třeba, i připraven se bít?! Odpověď i dnes na tuto centrální otázku lidstva v době neslýchaným tempem pokračující globalisace, a ruku v ruce s tím odcizení naší civilisace pod egidou bezduchého prospěchu, finančního i jinak hmotného materialismu, z vůle jen a jen Člověka a bez Božího požehnání, ba i jen jakékoliv jeho přítomnosti, dá nám jedině otázka na tělo, vyslovovaná z mnoha stran už v době Březinovy smrti: jakému vlastně Bohu, jakým bohům ve službách lidského pokroku a vždy na straně lidského rodu klaněl se náš Mistr Otokar Březina?

Jeho Bohem bezpochyby – aspoň ne v jeho poesii – nebyl jednoznačně a bez úhybů vyznaný Ježíš Kristus z Nazareta, mezi své příchozí a svými nepřijatý a Ukřižovaný Král Židovský, Král Všeho

Lidstva: v jeho poesii to byl vždy spíš jen ten Nejvyšší, jediný ve všech Miliónech Člověk, a pokud Kristus jako představitel Církvě, tak spíš onen přítomný zde s námi skrze své Mystické – nezbadatelné – Tělo. Ale stejně tak dobře to mohl být bůh učenců a vědců, Bůh Deistů a dnes v posledku i Bůh New Age, Bůh onoho technického pokroku, který dnes jako Laokoonův Had sešněrovává Zemi stále více úlisnými chapadly orwellovského blaha. Proč se Březina, který už tehdy „zpíval k útěše bratří a věřil“, nevyznal přece jen jasněji ve své poesii z toho, k čemu došel jednoznačně až tehdy, když už zpívat nemohl, kdy se pro veřejnost odmlčel, ale zato v soukromí ke svým jaroměřickým poutníkům znovu a znovu mluvil, dovídáme se dnes čím dál zřejměji z jednotlivých posthumních svědectví, která – zejména svědectví Jechovo – zvláště vezmeme-li v potaz předpokládaný mimetismus v některých případech předchozích - , dávají na závěr plnou vahou za pravdu Demlově Svědectví. „*Je absolutní Zákon, Je Absolutní Pravda*“ – a bezpochyby tuto pravdu víc jak se jeho čas krátil, O.B. stále víc začínal žít, jak sám na mnoha místech, vyznává, v tradici svých předků, v níž chtěl být i pohřben a v níž je zde s námi nově živ: ve své vizi ne pouze abstraktně universalistické a už vůbec ne babylonsky globalistické, ale v jediné, svaté, apoštolské a obecné – anebo vůbec žádné tradici čili přítomnosti naší, našeho národa i Evropy, Evropy národů.

Mělo svůj smysl. Drahý Václave, proč jsi nemohl vyznat svou víru jinak, než soukromě, a přece tváří v tvář, a my Ti za to děkujeme. Nebyl to jen Tvůj světloplachý stud, bylo v tom víc: byla Boží vůle, dokázat všechnu ušlechtilost lidství v jedné jediné osobě jaksi *an sich, in nuce* – na naší cestě do Emauz – jakoby bez Krista – dát a rozdávat nám Jeho Milost na zapřenou. Dnes, v době děsivého kralování Babylonu a sem tam už i výstražného, varujícího pádu jeho pohanských, hmotařských model, bezpochyby bys nebyl na straně duchaprázdnosti dnešního všesvětového do stále většího prázdna se řítícího pokroku, vší mediální a počítačové virtuality a i jinak na všemožný způsob nelidské globalisace: ale jsi s námi na straně Ducha. „Ač zemřeli, ještě mluví“. Že se toto Tvé Poselství dovídáme opožděně, ale čím dál zřetelněji, za to buď Bohu dík, ale dík i Tvým věrným svědkům, Tvým evangelistům, z nichž ne jen Jakub Deml, ale ani – jeden za všechny – František Jech nebyli a nejsou z Tvých apoštolů nejmenších. Díky prozřetelnosti přicházejí v pravý čas, a

v době, která křížuje nebesa i zemi nejen svou sítí všudypřítomného sobectví a Zla, ale i varováním manhattanských dvojčat, a vzpourou všemožných živlů, záplavami, požáry i třasem země, zhoubných povodní našich i pakistánských, nehasitelných ohňů moskevských, jsi s námi a nedovoluješ nám ani na okamžik váhat, na které straně. Na straně Slova učiněného Tělem, slova Ukřižovaného a nepřetržitě Křižovaného, ale i navždy z Mrtvých Vstalého a z Mrtvých Vstávajícího, na straně Toho, kterého nám Syn Boží A Syn Člověka, Otec Budoucího věku k útěše poslal a sesílá znovu a znovu v jáсотu a hromu letničních jazyků, toho jediného jazyka srozumitelného všem, v nás všech mateřské řeči Krásy: Na straně Ducha, toho Svatého.

Jiří Kuběna

Japonský zájem o českou literaturu trvá Joseph N. Rostinsky, Tokio

Japonci jsou ve světě známí nejen svojí technologií, ale také svým příslovečným zájmem o četbu. Nehledě na světovou krizi, která těžce zasáhla právě knižní nakladatelství, Japonci nadále kupují knihy, i když v menším množství než před několika lety. Jinými slovy, v Japonsku má kniha stále výsadní společenské postavení. Tudíž i profesori a učitelé jsou v očích veřejnosti váženi, ba dokonce uctíváni a v televizních debatách o čemkoliv jsou vždy reprezentováni, aby jejich názor byl společnosti dostatečně známý. Takže kniha v Japonsku stále symbolizuje lidské vědomosti a moudrost. Pochopitelně že nová technologie zpřístupňuje japonskému čtenáři rychlejší výběr témat, titulů a dává mu možnost mobility. Číst lze kdekoliv a kdykoliv. Ovšem číst je možno také cokoliv, dokonce českou literaturu v japonském překladu.

Z japonských překladatelů české literatury snad nejznámější byl profesor Eiiči Čino (1932-2002), který po několik desítek let vyučoval český jazyk na Tokijské univerzitě cizích jazyků. Jeho celoživotním zájmem bylo dílo Karla Čapka. Díky profesorovi Činovi, Japonci jsou jedním z mála národů, kteří si mohou přečíst

Čapkovo kompletní dílo v jejich rodném jazyku. Profesor Čino má rovněž zásluhu na tom, že vychoval v Tokiu několik bohemistů, kteří propagují českou literaturu v Japonsku. Přeložili nejen Jaroslava Seiferta, jediného českého nositele Nobelovy ceny za literaturu, ale také Komenského, Boženu Němcovou, Josefa Kořenského, Jaroslava Haška, Josefa Škvoreckého, Milana Kunderu atd. Nepřekvapuje, že s výjimkou Seiferta, česká poezie je japonskému čtenáři neznáma. Vysvětlení je nasnadě. Poezie se těžko překládá. Zním to z vlastní zkušenosti, protože jsem překládal Seifertovy Sonety o Praze do angličtiny, které v mém překladu vyšly před více než třiceti lety v nakladatelství Hell Press v prestižní Brown University (Providence, Rhode Island, USA). Metafory a symbolika specifická jistým kulturním podmínkám se jen těžko převádí ve slovník jiného jazyka. A čeština a japonština jsou dva jazykové systémy, které se od sebe výrazně a podstatně odlišují. Nejen gramatikou, ale také svým chápáním rétorických obrátů a významů. Překládat poezii vyžaduje velice dobrou, ne-li výbornou znalost obou jazyků, jazyka, z kterého a do kterého překládáme. Navíc, každý překladatel musí být svým způsobem poeta. Avšak v našem uspěchaném, technologicky zaměřeném světě poetů značně ubylo a pořád ubývá. Že poezie je v moderním světě jakousi pohádkovou Popelkou, není přehnané srovnání.

Ani Otokar Březina, ani Jakub Deml nejsou japonskému čtenáři v překladu známí a dost možná, že ještě dlouho nebudou. Básnické dílo jak Březinovo, tak Demlovo je jazykově a myšlenkově tak bohaté a komplexní, že by vyžadovalo perfektního překladatele a ten, jak se zdá, zatím neexistuje. Navíc, i když Březinovy myšlenky se někdy ubírají směrem k orientální filozofii, japonský čtenář by jen stěží pochopil Březinovu symbiózu křesťanství a buddhismu anebo Demlovo katolictví. Domnívám se, že by texty obou básníků vyžadovaly obširný interpretační aparát, čímž by se narušil i sám proud autorské imaginace, intence a tím také stavba vět, jejich syntaktická nosnost významu. Pochopitelně, že by stálo za to Březinu anebo Demla překládat, zkusit to, aby si člověk byl jist, do jaké míry by překlad rezonoval v japonském čtenářském podvědomí. Ovšem to je projekt časově náročný a nejsem si jist, že některý z japonských bohemistů by se k takovému pokusu propůjčil. Ovšem čas ukáže, do jaké míry se mohu mýlit.

S přicházející svobodou ve Střední a Východní Evropě, tedy v bývalých zemích komunistického bloku, ubyl i zájem nejen o studium ruštiny, ale také češtiny a jiných tzv. "strategických" jazyků, jejichž výuka byla bohatě financována japonskou, americkou anebo západoevropskými vládami. Takzvaný nepřítel v Evropě pominul a pozornost se obrátila na jazyky Orientu. Arabština, čínština atd. jsou v kurzu, nehledě na jejich obtížnost písma, výslovnosti apod. Takže je otázkou i otázka ekonomická. Z hlediska knižních vydavatelství a knihkupectví je to otázka nadmíru důležitá, protože na ní spočívá sama existence těchto podnikatelských subjektů. Čímž je možno celou problematiku vydávání Březinova anebo Demlova díla zredukovat na otázku finančních možností. A ty jsou v současné době velice omezeny.

Profesor Čino shrnul svoje zkušenosti a dojmy ze svého dlouhého pobytu v Praze v knize nazvané Pražské knihkupectví (Praha no furuhonja), která vyšla roku 1987 v Tokiu. Zde se autor vyznává ze své osudové lásky k českým zemím a jejich literatuře. Při své více než třicetileté činnosti pedagoga, profesora na japonské univerzitě jsem si často kladl otázku po tom, v čemže Japonci nacházeli takový obdiv k české kultuře a dějinám. Samozřejmě, že odpovědi jsou zcela osobního rázu. Eiiči Čino se v Praze zamiloval a oženil. V roce 1967 se vrátil do Tokia s českou manželkou. V té době to byla záležitost velice složitá a vyžadovala diskrétnost, opatrnost a nezaujatost. Japonští bohemisté se s českými emigranty, naturalizovanými v USA, což byl můj osobní případ, nechtěli setkávat, aby si nepohoršili vztah s československým velvyslanectvím v Tokiu. Byli totiž bedlivě pozorováni z dálky, s kým spolupracují, o čem píší a co překládají. Situace se podstatně změnila po listopadových událostech v roce 1989. Japonští bohemisté začali se zajímat o tvorbu Václava Havla, Josefa Škvoreckého a navazovat kontakt i s lidmi, jako jsem já. Američané českého anebo moravského původu jim už nevadili. Dost právě naopak, protože byli zdrojem informací o samizdatové a exilové literatuře, kterou v oficiálních kruzích japonských bohemistů neznali.

Jak už bylo řečeno, v japonských překladech z české literatury dominuje próza. Příběhy, historický popis, detektivní román jsou v japonském překladu zastoupeny. Román pochopitelně vévodí.

Především romány Milana Kundery, ať už z českého anebo francouzského originálu. Nakolik Čapkova hra R.U.R. ovlivnila japonskou science fiction, natolik Kunderovy romány byly podnětem pro moderní japonskou prózu. Jinými slovy, česká literatura má také svoji odezvu v japonské literatuře. Ovšem to je téma, kterým by se měli zabývat čeští japanologové. A těch v Čechách a na Moravě rychle přibývá. Tak je tomu dobře. Jak kdysi napsal F.X.Šalda, o nás (o Čechách) se někdy říká, že jsme cosi jako Židé anebo Japonci Evropy. Čili jsme svým způsobem v Evropě výjimeční. Výjimeční už proto, že se nám podařilo přežít všechny historické katastrofy na svém území, ve svém historickém kontextu, se svým jazykem. I to je obdivuhodné, myslím si, když pomyslím na mapu světa a jak z ní vymizely mnohé národy. Globalizace ekonomická (a politická) nám mnohé umožňuje a také nám v mnohém zabraňuje. Všichni jsme informovanější, ale také omezenější ve svých úsudcích. Naše povrchní znalosti nám zabraňují v tom, abych prohlédli k samým základům moudrosti symbolů. Proto také ta bojácnost moderního čtenáře zahloubat se do symbolického myšlenkového procesu Březiny a Demla. Naše uspěchaná doba nám nedopřává klidu k zamyšlení a meditaci. Jsme ztraceni ve světě matérie a duchovno vyprchá jako víno ve verších Jiřího Kuběny.

Tokai University, Tokio,
23.listopadu 2010

Dr. Milan Kameník:
Pozvání do Země beze jména

Otokar Březina a jeho mladší současník Alain-Fournier, autor románu *Kouzelné dobrodružství*

Jak známo, nebyl Otokar Březina žádný světoběžník. Vyhýbal se dlouhému a namáhavému cestování, rád zůstával v okolí svého domova. V blízké cizině pobyl jen krátce, jak nám dosvědčil jeho přítel sociolog Emanuel Chalupný. Přesto bych našemu básnickému

géniovi bez váhání přiřkl pojmenování, které bývá vyhrazeno lidem hodně zcestovalým a může být už samo o sobě považováno za velkolepé vyznamenání – jméno *Peregrinus*, Poutník!

Ano, mluvmе o Březinovi jako o velkém Poutníkovi, máme pro to více důvodů. Předně bychom mohli - v přeneseném slova smyslu - poukázat na celé Březinovo básnické dílo, na jeho snové výlety do říší nadpozemských a kosmických. Zajisté, toto téma nelze opominout a mohli bychom se u něj na dlouho zastavit. Ale inspirace přece nepřicházela jen u psacího stolu, a tak můžeme mít na mysli i putování skutečné - Mistrovy procházky po lesních a polních cestách našeho kraje, líbezné jihozápadní Moravy i melancholických jižních Čech. Tyto vycházky byly poměrně krátké, pravda, ale co na tom, když víme, že byly často spojeny s vnitřními prožitky hloubky až mystické. Troufáme si tvrdit, že výkony srdce, mysli a ducha v tomto případě zcela vyvažují práci nohou, lýtek a chodidel. Pěší rekordy jsou pro turisty, Březina byl Poutník! Tedy člověk, jenž kráčí světem, aby dospěl k vyššímu poznání...

Ať to bylo v okolí Nové Říše nebo Jaroměřic, Březina vždycky obdivně vnímal krásu krajiny, *Sonntagsgesicht der Natur*, onu sváteční tvář přírody, jak o tom mluvil Arthur Schopenhauer. Zároveň však také dokázal, ponořen do hluboké meditace, pronikat k podstatě, k esenci všeho, co ho obklopovalo. Jak jinak by se mohly zrodit závratné Březinovy metafory o černých bratrstvech lesů, o kolech vichrů, o mračné výši spádné, o kvetoucích věčných zahradách, o nepohnutých vodách v krajině umírajících vegetací?

Náš pěvec nemusel jezdit daleko do zámoří, aby vyhledával exotické kraje. Přenášela ho tam síla jeho představivosti. Když kráčel alejí kolem říčky Rokytné, bylo to pro něj skoro stejné, jako kdyby se toulal údolím předindického veletoku Gangy. Ubíral se přes pahorky mezi Šebkovicemi a Babicemi a z jeho tváře vyzařovala asketická důstojná vznešenost dvojzrozeného poustevníka Puránbhagata z Kiplingových povídek, jenž stoupal podhůřím Himaláje a pouhým pokynem své paže poroučel lesní zvěři.

Sám Březina ostatně několikrát přirovnával otevřené obzory nad Jaroměřicemi k vzdušnému Atlantiku či Pacifiku. Můžeme si představovat, že po tomto oblačném moři nejednou plul ve fiktivním aerostatu do svých *Tajemných dálek*. A byl přitom poháněn stejným mysticko-náboženským zápalem jako třeba proslulý portugalský

kapitán-objevitel Pedro Fernando de Quéirós na počátku XVII. století, který celý život zaníceně vzýval Ducha svatého a přitom napříč nezměrnou Oceánií nadarmo pátral po mýtické Jižní pevnině. Ve svých dopisech z novoříšského období vzpomínal Václav Jebavý na to, jak ve své studené komůrce četl Julese Verna a pak se na zasněženém náměstíčku třásl mrazem jako nezlomný anglický polárník John Hatteras u pobřeží Grónska...

Pokouším se připomenout Březinovy křížové cesty rozjímání, extáze a vizí, jeho křížovatky rozmachů i nejistot, jeho bludné kořeny bolů, pochyb a zklamání, v souvislosti s mým vlastním literárním pátráním. Nedávno jsem dokončil životopis francouzského spisovatele Alain-Fourniera (1886 - 1914). A zdá se mi, že jsem našel Březinova souputníka, který podobným způsobem vnímal venkovskou domovinu – romanopisce, jehož jediná, leč nepřehlédnutelná kniha vyšla v angličtině pod názvem *The Wanderer*, Poutník!

My Alain-Fournierův světoznámý román známe jako *Kouzelné dobrodružství* (v českém jazyce se dočkal již pátého vydání, v roce 1986 natočil režisér Antonín Kachlík stejnojmenný celovečerní film). Nelze to doložit, ale můžeme se domnívat, že Otokar Březina *Kouzelné dobrodružství* četl v originále (pod názvem *Le Grand Meaulnes, Velký Meaulnes*) nebo, že o něm měl alespoň povědomí z francouzských literárních žurnálů, které odbíral. Patřila mezi ně i *Nouvelle Revue Française (NRF)*, kterou po určitou dobu vedl Alain-Fournierův spolužák, blízký přítel a švagr v jedné osobě, Jacques Riviere. Tam také bylo *Kouzelné dobrodružství* otištěno ponejprv.

Václav Jebavý i Alain-Fournier (vlastním jménem Henri Fournier) dýchali - ač každý na jiném konci tehdejší Evropy - stejnou neopakovatelnou atmosféru *fin de siècle*. Náš básník Francouze přežil, i když byl o osmnáct let starší, neboť Alain-Fournier padl ve svých osmadvaceti letech, hned na samém počátku první světové války – v září 1914 v Lotrinsku, jižně od Verdunu... Jeho hrob byl objeven teprve nedávno, v roce 1991, pomocí detektoru kovů. Ve francouzském tisku o tom byly senzační zprávy. Byly dokonce vysloveny domněnky, později odborníky popřené, že Alain-Fournier a jeho kamarádi stanuli před německou popravčí četou, protože krátce předtím přepadli sanitní vůz s raněnými vojáky...

V každém případě znal Březina osobnost a dílo Alain-Fournierova mentora a ochránce – básníka Charlese Péguyho, jenž sám položil

život v bitvě na Marně o čtrnáct dní dříve než autor *Kouzelného dobrodružství*. Březina Péguyho výslovně doporučoval Jakubu Demlovi a dokonce Demlovy spisy s Péguyho pracemi porovnával. Není asi třeba zdůrazňovat, že to byla právě francouzská literatura, zejména její velká jména z XIX. století, kdo dodával Otokaru Březinovi jedny z nejmocnějších popudů pro jeho tvorbu... Leč to jsou všechno jenom poukazy na vnější souvislosti, důležitější je duchovní a tématická příbuznost obou tvůrců. Podobně jako myslitel jaroměřický viděl i Alain-Fournier svůj rodný kraj jako zemi zaslíbenou. Tou byla provincie Berry v samém středu Francie a spisovatel k ní označil čtenáři cestu sloupem oblakovým, z něhož vyrážely blesky magických vidin. Hlavním hrdinou knihy *Kouzelné dobrodružství* je opět Poutník – dospívající student Velký Meaulnes, jenž zabloudí v temných hvozdech a náhodou objeví lesní zámeček Sablonnières. V tomto neznámém *Pays sans nom*, Kraji beze jména, pozná slečnu Yvonne de Galais, mladou dívku s povahou a lícemi cherubína. Setkání obou mladých lidí je však záhy přerušeno. Meulnes musí Yvonne dlouho hledat a vydává se za ní až do Paříže, aby nakonec zjistil, že Sablonnières leží ve skutečnosti nablízku, skoro na dosah, je jenom jakoby neviditelné za záclonou stromoví, travnatých stvolů a trnitých keřů. Ovšemže je v tom příběhu skryto podobenství... Z každé stránky *Velkého Meaulnese* číší „to ohromné ticho, ta nesmírná a jakoby nevysvoboditelná samota zakletých zámků“, jak to nádherně formuloval Jakub Deml. A skoro ani nepoznáme, že se nemluví o dědinách moravských, nýbrž o francouzských...

Osamělé polní a lesní stezky, prosté „protivné lidské stafáže“, byly východiskem pro myšlení a tvorbu jak Otokara Březiny, tak i Alain-Fourniera. Tyto nenápadné spojnice, které paradoxně jako by nikam nevedou, jsou samy skoro jako paradisiakum: v Zemi beze jména člověk může dospět k sobě samotnému nebo dokonce k svému Stvořiteli. Jejich spleť vytváří diagramy mysticismu... Pro ryze technicky a ekonomicky uvažující jedince jsou ovšem tyto linie nepostižitelné, neužitečné a zbytečné. Někdy jsou dokonce považovány za překážku.

Dnes často slyšíme (oprávněné) nářky nad tím, že není zájem o krásnou literaturu, že upadá pochopení pro svět duchovní, že všude triumfuje konzumní způsob života. Asi to bude i tím – a možná hlavně

tím – že jsme dopustili devastaci venkovské krajiny a drah, po nichž se dříve mohli nerušeně a v tichu pohybovat všichni Poutníci a Poutnice, čtoucí z knihy přírody i z vlastního nitra. Jako bychom zapomněli, že jednou mohou přijít i poutníci noví, ti budoucí, na něž myslel i Jakub Deml. Zničili jsme, aniž se nad tím kdo pozastavil, magickou Zemí beze jména, jedinečné království, které jako by bylo i nebylo z tohoto světa...

Rozhlédněme se kolem sebe! V současnosti ani na naší zdánlivě málo poničené Českomoravské vrchovině nenajdeme jedinou polní a lesní stezičku, která by nebyla rozryta otisky pneumatik automobilů, motocyklů, traktorů či buldozerů. Lidé jezdí motorovými vozidly i tam, kam by vůbec nemuseli - do hloubi lesa na houby, na louky na piknik nebo vyvenčit psa, krybníkům na ryby a dokonce i na hřbitovy, aby mohli upravit hroby svých blízkých, třebaš by to tam měli jen pár kroků pěšky. I na cyklostezce, která se nyní buduje mezi Třebíčí a Jihlavou, potkáme při procházce zpravidla více motorových vozů než jízdnicích kol a turistů (hovořím z vlastní zkušenosti)...

Tady se není možno vymlouvat na hospodářskou nutnost. Pravou příčinou je pohodlnost, lenost, bezohlednost a citová nemohoucnost, proti níž bohužel nemáme žádnou Viagru.

Pokud bude plíživý, ale hrozivý rozklad venkova pokračovat dále, budou se příští generace čtenářů pohybovat asi pouze mezi betonovými parkovišti, dálničními odpočívadly, horami odpadů na skládkách a obřimi reklamními billboardy, převyšujícími vzrostlé stromy. Budou jim díla jako *Velký Meaulnes* nebo *Svítání na západě* vůbec srozumitelná? Zbude vůbec nějaký prostor pro Poutníky typu Otokara Březiny a Alain-Fourniera? Zlověstným znamením jako by bylo už to, že jsme žensky oblé písmeno „s“ ve slovu poesie v pravopise nahradili démonicky ostrou runou „z“!

A tak se zdá, že Březinovi blízký filozof a básník Friedrich Nietzsche asi přece jen nebyl tak falešným prorokem, když žalostně sýčkoval: „Všechno je na naší cestě kluzké a nebezpečné, a přitom led, který nás ještě drží, se stal tak tenkým... všichni cítíme teplý a hrozivý dech tání – tam, kde ještě stoupáme na led, *brzy už nebude možné přejít!*“

V Jihlavě 21. září 2009

Projekt Příběhy bezpráví a nominace na Cenu Příběhů bezpráví

V roce 2010 byla také naše ZŠ Otokara Březiny Jaroměřice nad Rokytnou oslovena společností Člověk v tísní a jako další školy v republice přizvána ke spolupráci v rámci nového projektu Příběhy bezpráví. Objevila se nová inspirace a nabídka aktivní spolupráce. Tento projekt jsem přivítala jako možnost rozšíření stávajících aktivit.

Co tedy nabízí učitelům organizátoři Projektů bezpráví?

V první řadě filmový dokument, jenž reflektuje události, atmosféru a příběhy lidí v totalitním komunistickém Československu.

V nabídce je pět dokumentů, z nichž si pedagog dle svého uvážení a potřeb vybere jeden – ten mu pak v dostatečném předstihu organizátoři zašlou bezplatně do školy. Film pak zůstává škole, takže jej učitel může využívat.

Podala se nám unikátní věc, a to 9. listopadu 2010, kdy jsme měli tu čest, že při projekci filmu **Ztráta tradice** jsme besedovali s panem **Bohumilem Louckým** /je naším rodákem/, který je jedním z hlavních hrdinů filmu, jenž natočila paní režisérka Olga Sommerová. Vnuk pana Louckého pan Bohumil nejml. přečetl dopis paní režisérky Olgy Sommerové adresovaný našemu setkání:

“ Pozdravujte ode mne dívky, které nominovaly pana Louckého na cenu Příběhů bezpráví, Nikolu a Evu, že si cením jejich angažmá a zájmu o to, co důležité pro život mladých lidí. Aby pochopili, že každý člověk se někdy v životě ocitne v situaci, kdy musí volit mezi pravdou a nespravedlností, mezi ctí a dočasným ziskem. A je nad vši pochybnost, že cesta pravdy, ta obtížnější je pro člověka i pro jeho budoucnost ta zdravější, trvalejší a ve výsledku šťastnější. Protože každý člověk bude s jedním jediným člověkem nejdéle a nejdůležitější. Protože každý člověk bude s jedním jediným člověkem nejdéle a nejdůvěrněji – sám se sebou. Bude znát svá selhání, své prohry i svá vítězství. K tomu, abychom byli na cestě životě trvale šťastní, musíme si vážit sami sebe. Tehdy si můžeme vážit i druhých, a můžeme je i milovat. Zdravím Vás a všechny mladé lidi na vašem setkání. Vaše Olga Sommerová. “

Ze společnosti Člověk v tísní z Prahy přijela **Jana Toužimská**. Za Společnost Otokara Březiny v Jaroměřicích nad Rokytnou nás navštívili hosté **Ing. Helena Peschová** a **pan Mgr. Ladislav Šabacký**. Všechny přítomné přivítal pan ředitel **PaDr. Michal Scigel**.

Právě i pana **Bohumila Louckého** žáci 9.B nominovali na **Cenu Příběhu bezpráví**, společně s panem **Ferdinadem Höferem**, účastníkem 2. a 3. odboje a panem **Bohumilem Kutnarem**. Právě události v Babicích jsou zajímavé tím, že je popisuje pravnuke pana Bohumila Kutnara a Aloisie Kutnarové /roz. Plictové/. Žáci 9. B, Nikola Lorencová, Eva Jandásková, Pavla Karšulínová, Nikola Tomková a Vojtěch Kutnar, sepsali příběhy a stručně zdůvodnili nominace:

Bohumil Loucký

nominaci podala Nikola Lorencová, Eva Jandásková

„Pan Bohumil Loucký je bezpochyby statečný člověk, jako soukromý zemědělec byl odsouzen za ‚sabotáž‘, vězněn, propadl mu veškerý majetek, a přesto zůstává optimistický.“

Ferdinand Höfer

nominaci podala Pavla Karšulínová, Nikola Tomková

„Pan Ferdinand Höfer byl účastník 2. a 3. odboje, udělal také hodně pro jaroměřický skaut a svým statečným životem nám dal příklad do budoucna.“

Bohumil Kutnar

nominaci podal Vojtěch Kutnar

„Můj praděda Bohumil Kutnar byl hrdina v 1. světové válce a vlastenec, byl statečný i za 2. světové války a v souvislosti s babickými událostmi byl ve vazbě vyslýchán StB.“

**Hana Jandová, učitelka 2. stupně na
ZŠ O. Březiny v Jaroměřicích nad Rokytnou**

Pavla Karšulínová a Nikola Tomková 9.B ZŠ Otokara Březiny
v Jaroměřicích nad Rokytnou

NOMINACE NA CENU BEZPRÁVÍ Pan Ferdinand Höfer

Nominace

Stručné zdůvodnění nominace (Odpověz jednou větou na otázku Proč by měla tato osoba dostat Cenu PB.)

Pan Ferdinand Höfer byl nejen účastník 2. a 3. odboje., udělal také hodně pro jaroměřický skaut a svým statečným životem nám dal příklad do budoucna, proslavil také odkaz Otokara Březiny, byl mimo jiné dlouholetým předsedou Společnosti Otokara Březiny a ve vězení vydal na motácích samizdatový výbor z jeho díla.

Kde nebo od koho jste se o nominované/m dozvěděl/a

Dozvěděla jsem se o panu Höferovi od své třídní učitelky ing. Hany Jandové, od své skautské vedoucí Hedy Křížové a jejího otce Karla Kříže a také od své maminky. Dále z materiálů, které jsem si přečetla... např. Lidové noviny 1994. Také z materiálů syna Jiřího Höfera.. Navštívila jsem i Muzeum O. Březiny v Jaroměřicích nad Rokytnou.

Ferdinand Höfer, účastník 2. a 3. odboje (5. 3.1915 – 24. 4.2009)

V blízkosti naší školy žil nenápadný pán, věděli jsme, že hodně udělal pro jaroměřický skaut. Pan Ferdinand Höfer žil v domě, který je jen pár metrů od naší školy, je to zároveň i knihkupectví. Já osobně jsem pana Höfera bohužel v oddíle už neměla, vedl ho totiž do roku 1992, ale i po odchodu se stále o junáka v Jaroměřicích nad Rokytnou zajímal.

Celý život obdivoval dílo Otokara Březiny. Byl dlouholetým předsedou Společnosti Otokara Březiny a ve vězení vydal na motácích samizdatový výbor z jeho díla.

Do Junáka vstoupil 2.10.1927 v Jaroměřicích nad Rokytnou, který založil tehdejší student Jan Kalášek, účastník první lesní školy, kterou vedl A. B. Svojsík. O skautském životě vedl deník a archív střediska Jaroměřice nad Rok.

Rádcovský kurz absolvoval r. 1928 ve Znojmě, r. 1932 se stal zástupcem vůdce střediska a r. 1933 složil vůdcovské zkoušky a slib.

R. 1934 se zúčastnil Zemské lesní školy (13 dní), na které vysvědčení podepsali br. Fanderlík a A. B. Svojsík. R. 1935 pomáhal zakládat oddíly v Šebkovicích a Myslibořicích., vedl rádcovský kurz a převzal vedení střediska Jaroměřice nad Rok.

1937 až duben 1939 základní vojenská služba, odkud si po likvidaci Čs. armády přivezl municí, kterou předal odbojové skupině, později nazývané Lenka jih, jejímž byl členem.

V r. 1939 byl také zrušen Junák. V roce 1941 se oženil s Marií Vlčkovou.

Jeho odbojová protinacistická činnost byla oceněna Náčelnictvem Junáka v květnu 1947 udělením Junáckého kříže za vlast – stříbrný stupeň. Dne 5. 5. 1949 byl oceněn za odbojovou činnost ministrem vnitra pod evid. číslem 4594. Po válce odmítl vstoupit do KSČ.

V květnu 1945 obnovil středisko Junáka v Jaroměřicích a asi v r. 1947 se stal okresním náčelníkem Junáka.

14.10.1949 byl zatčen a odsouzen za „velezradu“ na 14 let vězení, propadnutí veškerého majetku a pokuty 40 000 Kčs. Protože ve dvouletce v roce 1948 postavil dům na úvěr, musel s manželkou tento úvěr splácet, i když už dům nebyl jeho, až do konce 60. let a přitom platit nájem za užívání rozděleného bytu (hobrou, aby bylo dobře slyšet). V r. 1953 zemřel jeho otec Karel Höfer. O jeho úmrtí mu byl předán dopis s úmrtním oznámením, poslaném expres, 14 dní po pohřbu. Ve vězení v Leopoldově se podílel na vzniku a činnosti ilegálního skautského oddílu. Činnost se soustředovala většinou na pomoc potřebným ve vězení. Propuštěn na amnestii ze zdravotních důvodů v r. 1955 (po úrazu způsobeném bachařem upadal do bezvědomí).

Po návratu z vězení mu jeho bývalý spolužák Alois Sapík (okresní funkcionář KSČ) řekl: „Bud' rád, že jsi nepřišel na řadu až s Babicemi. To bys nepřežil“.

V roce 1968 obnovil činnost střediska Junáka v Jaroměřicích nad Rok, které v krátké době mělo přes 160 členů. O krásné a mimořádně úspěšné činnosti v Junáku 1968–1970 svědčí pečlivě vedený archív. V roce 1970 byl jako náčelník střediska Junáka předvolán s vedoucí skautek Terezií Ryglovou na radnici, kde jim soudruzi předseda a tajemník MěNV oznámili, že se Junák „sloučil“ s Pionýrem a že oni v žádném případě děti v Jaroměřicích nad

Rokytnou nepovedou. Veškerý majetek Junáků převzal Pionýr (stany, nářadí, podsady...).

V roce 1990 obnovil středisko Junáka v Jaroměřicích nad Rokytnou potřetí a vedl je do r. 1992, kdy měl potřetí infarkt srdce. V tomto roce předal vedení střediska obětavému vůdci oddílu Karlu Křížovi, ale stále se o činnost Junáka zajímal.

23. 8.1990 byl v plném rozsahu rehabilitován.

V roce 1990 obdržel junácký Řád čestné lilie, r. 1998 dostal nejvyšší junácké vyznamenání Řád stříbrného vlka. Od roku 2002 byl členem Svojsíkova oddílu, tj. oddílu pro nejvýznamnější staré činovníky Junáka.

Od roku 1955 do roku 1990 se uskutečnilo asi 20 perzekučních akcí vůči Ferdinandu Höfrově a jeho rodině. Propouštění z práce, vyloučená možnost normálního studia pro syny, jejich vyhazování ze studií...

Po roce 1990 bylo jméno Ferdinanda Höfra nalezeno v tajných materiálech STB mezi vlivnými osobami, které měly být v případě nějakých mimořádných událostí zajištěny a odvezeny na místa určená Stb.

V roce 1996 mu zastupitelstvo města Jaroměřic nad Rokytnou udělilo čestné občanství.

Jeden příklad, jak fungovala perzekuce:

Starší syn Ferdinanda Höfra se oklikami dostal na Střední ekonomickou školu v Praze v Reslově ulici. V roce 1961 si ho ředitel nechal zavolat do ředitelny a oznámil mu, že na něho přišel posudek z MNV v Jaroměřicích nad Rokytnou. Řekl, že ve škole dál studovat nemůže a nechal mu donést osobní věci ze třídy, kam se už nesměl vrátit.

Pavla Karšulínová a Nikola Tomková 9.B, ZŠ Otokara Březiny v Jaroměřicích nad Rokytnou

— —

„Vzkříšení Gustava Mahlera“

7.července 2010 vzpomínal celý svět 150. výročí narození Gustava Mahlera.

Moravské město Jihlava připomnělo toto výročí nádherným způsobem: otevřelo a předalo veřejnosti Park Gustava Mahlera s pomníkem tohoto významného skladatele, který se narodil v nedalekém Kališti. S myšlenkou připomenout vynikajícího rodáka a jeho umění tak výjimečným způsobem přišli manželé Poukarovi z Jihlavy, členové SOB, kteří do realizace tohoto projektu vložili i velkou energii a až tvrdohlavou vytrvalost. Jejich iniciativou bylo založeno Společenství za zřízení pomníku Gustava Mahlera v Jihlavě, v jehož čele Josef Poukar pracoval. Prostřednictvím Jiřího Kuběny oslovili sochaře Jana Koblasu. Ten přijal tento úkol jako výzvu. Jeho myšlenka vytvoření Parku v místech, kde stávala synagoga, zničená nacisty r. 1939 zvítězila a to včetně návrhu pomníku. Na počátku letošního července se náměstí uprostřed historického města změnilo v park, zabydlený kamennými ptáky a rybami, s jezírkem, v němž deset fontánek je symbolem deseti Mahlerových symfonií. Uprostřed na malé vyvýšenině postava skladatelova.

Při oslavách Mahlerova jubilea zazněla jeho díla, skvěle provedená a slavnostní proslovy. Nakonec Jan Koblasa řekl: „Chtěl jsem představit Mahlera jako anděla. Lépe nebylo možno dokreslit nebeskou atmosféru skladatelovy hudby, apokalyptické fanfáry i andělskou líbeznost prostých písní..“

V souvislosti s otevřením Parku Gustava Mahlera vydalo Společenství za zřízení pomníku G. M. v Jihlavě tištěný dokument "Pomník Gustava Mahlera v Jihlavě", který k této příležitosti připravil k vydání Petr Dvořák. Zelenými stránkami jsou od sebe odděleny jednotlivé kapitoly. Kniha je bohatě ilustrovaná kresbami sochaře Jana Koblasy, soutěžními návrhy, plány a fotografiemi z přípravy a vzniku pomníku i okolní parkové úpravy. Lze se v ní dočíst o regionálních a dobových souvislostech. Josef Poukar probírá historii projektu, Jiří Kuběna píše o svém vztahu ke Gustavu Mahlerovi i o tom, jak došel

k tomu, navrhnout svého přítele Jana Koblasu pro vytvoření pomníku, Petr Spielmann se zamýšlí o Koblasově projektu: Parku a pomníku G.M. v souvislostech jeho tvorby, Jan Koblasa píše o okolnostech zadání a úvahách nad zadaným projektem.

Zajímavá je poslední část publikace. Je to soubor vyznání různých osobností z domova i ciziny o jejich vztahu k tomuto Mistru. Je to živý a mnohobarevný kaleidoskop názorů a myšlenek, osobních i obecných, které v souhrnu dávají velice živý i komplexní obraz nejen Gustava Mahlera, ale i nás samých a naší doby. Publikaci uzavírá text G.M. ze závěru jeho Druhé symfonie:

*Vzkříšen bude, vzkříšen bude zas
srdce, budeš zas,*

*tvůj prach, až přijde čas!
čas!*

*Život ti věčný
chvěješ,*

*vrátí Bůh nekonečný
spěješ.*

Vzkříšeno, mé

brzy tvůj přijde

Čím víc se

tím blíží k Bohu

(v překladu Jiřího Stromšíka)

Závěr této symfonie zazněl i na oslavách a tak připomenul, že i pro nás Čechy byl po létech symbolicky vzkříšen G. Mahler, který nejen naši zemi obohatil způsobem zcela výjimečným.

Nás může těšit, že vedle manželů Poukarových přispěli svým dílem i další naši členové: Jiří Kuběna, jak již bylo uvedeno, a Ludmila Klukanová, jejíž kniha Jihlava Gustavu Mahlerovi byla jakýmsi předznamenáním oslav tohoto jubilea již v roce 2000, a její druhé trojjazyčné vydání vydalo nakladatelství Parola k uvedeným oslavám v letošním roce.

Takové pojetí oslav s doprovodnými akcemi, včetně vydání publikací by mohlo být inspirací pro SOB. Za 8 let bude 150 let od narození Otokara Březiny. Co se podaří naší Společnosti?

Jistým počátkem by mohla být téměř dohotovená busta Otokara Březiny od Karla Žáka. Podaří se vydat v důstojném provedení Březinovo dílo? A pomník? Zůstane to jen snem?

S použitím textu Petra Spielmanna Jiří Höfer

— —

Výročí v roce 2011

Jakub Deml (+ 10. 2. 1961)	Miloš Dvořák (+ 26. 7. 1971)
Matěj Lukšů (+ 15. 3. 1931)	Ludmila Klukanová (* 5. 10. 1936)
Petr Holman (* 17. 4. 1951)	František Bílek (+ 13. 10. 1941)
Jiří Kuběna (* 31. 5. 1936)	Josef Florian (+ 29. 12. 1941)

Program na jaro 2011

Jaroměřice nad Rok.

15. 1. v 16 hod. v Muzeu O.Březiny novoroční setkání členů SOB.

25. 3. v 16 hod. pietní akt u hrobu O. Březiny

26. 3. v 16 hod. v ZŠ O.B. O. Březina a Matěj Lukšů

Brno

14. 2. v 16 hod. v Památníku J. Mahena - Jakub Deml

***Požehnané Vánoce a vše dobré v roce 2011,
pokoj a mír v srdci
přeje výbor Společnosti Otokara Březiny.***

Z Popelky Nazaretské

Ach, je-li možná, že Král králů
vyvolil by si tuhle skálu,
ten pustý chlív co rodný hrad?
Josef je sklíčen, zaplakal by.
Snad byly to vše noční šalby,
ten Boží vzkaz, ten anděl, snad...

Však hle, vtom ojíněnou bání
blesk bílý šlehl znenadání
a stanul – právě blízko skal!
Toť hvězda, jasná, stříbroskvoucí!
Josef až srdce slyší tlouci.
Co se to děje? Nebo spal?

Vyskočí, vběhne do jeskyně...
Hle, Panna bdí! A v jejím klíně
- buď chvála Pánu na nebesích! –
tam ryze svítí záře bílá!
Zář ze záře to vystoupila!
I poklekl – a ruce zdvih.

...Zde jest, Král z Krále, dítko z Panny,
jež vyhojí ty temné rány,
zející v nitru národů.
A usoužená lidská stáda
vyvede z moci zlého hada
a mír jim dá i svobodu.

*Václav Renč složil ve vězení a sepsal po návratu po r. 1962 za pomoci
spoluvězněů, kteří se verše z Popelky naučili z paměti*

SKUPINA ČEZ

HLAVNÍ PARTNER

Bulletin vychází díky finančnímu příspěví Ministerstva kultury ČR.

Děkujeme partnerům:

Skupina ČEZ, Ministerstvo kultury ČR, Dřevozpracující VD Jaroměřice n. R., Stanislav Hort Třebíč, Město Jaroměřice n. R., MVDr. Jolana Smolová Třebíč.

Bulletin vydává výbor Společnosti O. Březiny v Jaroměřicích n. Rok., Březinova 46, 675 51, tel.: 603760768. IČO 44065841, e-mail na předsedu Mgr. Jiřího Höfra: hofer.j@seznam.cz, e-mail na studijní knihovnu při Muzeu O. B.: studijniknihovna@otokarbrezina.cz. Adresa našich stránek: www.otokarbrezina.cz. Toto číslo sestavil výbor SOB, tisk Helena Stejskalová a Blanka Nedvědícká.

Kresba na titulní straně: Josef Kapinus

Prosíme všechny, kdo máte e-meilovou adresu, sdělte nám ji, abychom mohli posílat bulletiny e-meilem. Děkujeme.

Příspěvky do č. 55 dodejte laskavě do 1.3.2011.

